

מילי דמלכא

שיחות ומאמרים שזכינו לשמוע מאת
כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בטל רצונך מפני רצונו
דרך העבודה לימי בין המצרים

יו"ל ע"י
מכון שפה ברורה
שע"י חסידי קאסוב
בין המצרים תשפ"ג לפ"ק

- אחים יקרים אחים לדעה -

הננו בזה בקריאה של חיבה לכל קוראינו ואנ"ש היקרים שיחי
שהיות ומלאכת הכתיבה, העריכה, וסידור הגליונות, שיהיו באופן נאה ויאה ומכובד עולים ממון הרבה,
וכדי להוציא את הגליון אנו צריכים את עזרת הציבור החפץ ורוצה בקיומו

אנו פנים לעזרת הציבור הושיטו ידכם והרימו את נדבת לבכם לתרום מתנה יפה ונכבדת

וההזדמנות נאותה לתרום לעילוי נשמת יקירכם אשר בוודאי תהא
לטובת נשמתם זכות הפצת דברי תורה האלו
וגם בעת שמחתכם תבוא הברכה לכם ולביתכם

והנצחתם תונצחו בתוך הקונטרסים הפרסם עושי מצוה

ובכן אלו הרוצים בהנצחה או החפצים לתרום עקב שמחה וכן מי ברצונם לתרום לעילוי נשמת

יפנו לר' מאיר גאדינגער הי"ו במס' 917-686-5892

או להתקשר ע"ד אימייל ל **toraskosov@gmail.com**

וזכות הגדול של זיכוי הרבים תעמוד לכם להתברך בכל מילי דמיטב

הד"ר ימוד בגליון דולו

יהיה לזכות רפואתו השלימה והמהירה של
מרן רבינו שרגא פייביש בן מלכה שליט"א
בתוך שאר דולי ישראל

לשמוע דרשות, ושיעורים שונים מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
וכן למודעות ומאורעות שונות בקרב קהילתנו הק'
יש להתקשר לקו "קול קאסוב"

במס' 972-72-370-1810 או במס' 718-682-2004

כל הזכויות שמורות

להערות והארות או לקבל הגליון מדי שבוע בשבוע ע"י e-mail

יש לפנות להמערכת

במס' 917-686-5892

או אל **toraskosov@gmail.com**

נערך ונסדר ע"י:

בטל רצונך מפני רצונו

דרך העבודה לימי בין המצרים

על פי נתינת טעם לקריאת פרשת נדרים ושבועות בזמנים אלו, וביאור הבת קול על גזירת הגלות 'אוי לי שנשבעתי, ועכשיו שנשבעתי מי מיפר לי'

גדולים המשמרים אותו סביב סביב (ראה חידושי אגדות למהרש"א שם ד"ה תא אחוי בטעם הדבר שהעקרים היו משמרים את ההר), ושמעתי בת קול היוצאת מהר חורב המנהמת ואומרת 'אוי לי שנשבעתי, ועכשיו שנשבעתי מי מיפר לי'. פירוש, אוי לי שנשבעתי להגלות את ישראל בין האומות, ומוטב היה שלא הייתה השבועה באה לעולם כלל, ועתה משיצאה השבועה, 'מי מיפר לי' - להתזיר את ישראל לאדמתם ולתפארתם (רשב"ם שם ד"ה שנשבעתי). כשסיפר זאת רבה בר בר חנה לחבריו בבי מדרשא, שאלהו רעיו: מדוע לא נענית ואמרת לשכינה

נהימת הבת קול על גלות ישראל, וביוררים בזה

בין בתרי מסכת בבא בתרא, עומדת סוגיא המכונה בחיבה בבי מדרשא 'אגדתא דרבה בר בר חנה' (כ"ב עד.), שם שח האמורא הקדוש רבה בר בר חנה פלאות ממעשים שראו עיניו, דברים עמוקים ומסתורין חבויים בסודה של תורה^א. וכך הוא סיפורו בקודש: פעם אחת הייתי מהלך במדבר יחד עם 'טעייא' – סוחר אחד, אמר לי אותו סוחר: רצונך לראות את ההר שניתנה בו תורה. הלכתי אחריו וראיתי, והנה ההר משומר מן המזיקין על ידי עקרים

א. סוגיא דרבה בר בר חנה (כ"ב עג. ואילך) הם רצף מעשיות ומימרות שהגיד האמורא הקדוש רבה בר בר חנה, ביניהם הרבה מימרות הנראים מופלאים ובלתי מובנים, עד שאפילו תופסי הפשט מהלכים לפרש סוגיא זו על פי פנימיות וסוד, וכמו רבו הפירושים בהם (מהם: חידושי אגדות למהרש"א, מהר"ל שם, פירוש להגר"א, ועוד רבים), וכך כתב הרה"ק רבי נחמן מברסלב זי"ע בריש ליקוטי מוהר"ן: 'בעזרת אל עליון אשר שמים וארץ קנה, ונתן לנו את תורתו ממדבר מתנה, נתחיל להדפיס חידושים נפלאים ונוראים על מאמרי רבה בר בר חנה, בזכות זה נזכה לעלות לציון ברננה, אל קרית מלך דוד חנה'. וניזיל אף אנן לנסות לפרש בדין.

מילי דמלכא

בר חנה שהיה מן התחתונים שיפר לו נדרו². ועוד זאת שלישיה, מה יש בשבועה, שבכוחה לעצור ולמנוע מהנשבע, מלעשות ככל העולה על רוחו, והוא מחויב לשמור לעשות ככל היוצא מפיו.

ואחרונה יסעו, כלל גדול אמרו חכמינו (נדרים כא.), שיש כח ביד החכם להתיר נדרים ושבועות, שנאמר (במדבר ל ג) 'לא יחל דברו' – הוא אינו מוחל אבל אחרים מוחלים לו (תגיגה י). וטעם הדבר שהחכם יכול להפר את הנדר, לפי שכל הנודר הרי הוא כאילו מתנה מעיקרא בשעת הנדר, שאם לא יצליח לעמוד באמרי פיו מכל טעם שהוא, יגבר עליו החכם ויוכל לבטל את דיבורו שלו – הנודר, מפני אמרי פיו של החכם³. ובראותנו זאת תגדל תמיהתנו שבעתיים, כיצד יתכן לומר שהשי"ת שאל מרבה בר בר חנה שיפיר לו נדרו, והלא אין

הקדושה המצטערת על כבודם של ישראל, שאין כאן לא נדר ולא שבועה, והיית מחיש להביא לימות המשיח. מסיימת הגמרא ואומרת, שהטעם שלא עשה כך רבה בר בר חנה היה, לפי שהיה מסופק שמא השבועה המצירה לשכינה היא זו האמורה בסדר נח, שם נשבע השי"ת שלא יביא עוד מבול לעולם (בראשית ט ט-יז, ישעיה נד ט), ואם היה מתירה, הרי שהיה מביא כליה לעולם, עד כאן תוכן דברי הגמרא.

ומעשה זה מכבשונו של עולם צריך ביאור, הכי יש מושג שהשי"ת חפץ לעשות דבר מה, ויש מפריע המונע ממנו, והלא דבר הוא. ועוד, יאמר נא השי"ת 'הכל יהיו מותרים לך' ותבטל השבועה, כי פה שאסר יהיה הפה שהתיר (ראה תוס' ב"ב שם ד"ה עכשיו), או שבית דינו לעילא יתירו לו נדרו, ולמה הוצרך לרבה בר

ב. ראה תורת חיים סנהדרין לח. ד"ה שלתיאל, שם קי: ד"ה באפי, יפה תואר ויק"ר י ה ד"ה ששאל לב"ד, דרשות חתם סופר ח"ב ח"ב שיז.

ג. כן כתב ה'כללי יקר' (במדבר ג), וכלשונו: 'לא יחל דברו' (במדבר ל ג) – אבל אחרים מוחלין דברו (תגיגה י). טעם להיתר נדרים ביחיד מומחה או בשלושה הדיוטות שנקראו בית דין, אנו למידין מן הפרת האב והבעל, כי כשם שהאב והבעל לכך יש בידם להפר מטעם שכל אשה ברשות בעלה או ברשות אביה ואין כח בידה לעשות גדולה או קטנה בלתי הסכמתם, ודומה כאילו התנו בשעת הנדר על מנת שיסכימו הבעל או האב וכשאינן מסכימים אז למפרע בטל הנדר מעיקרו, כי מסתמא על דעתם נדרה או כאילו נדרה על דעתם. כך כל איש מישראל הוא ברשות בית דין ומחויב לעשות ככל אשר יורו לו הבית דין וכל נודר דומה כאילו התנה בשעת הנדר על מנת שיסכימו הבית דין עמו, וכשאינן מסכימין נעקר הנדר מעיקרו. וכל יחיד מומחה נקרא בית דין וכל שלושה הדיוטות, על כן בידם

בטל רצונך מפני רצונו

ג

קודם חג השבועות וראש השנה, כדי שתכלה שנה וקללותיה ותחל שנה וברכותיה⁷. ועל של עכשיו נבוא, לברר מאי טעמא סידרו לקרוא את עניני נדרים ושבועות דווקא בשבתות הללו – בימי בין המצרים בהם מעלים את זיכרון ירושלים על ראשנו, כי בוודאי לא בכדי הוא⁸.

שבועה – ביטול רצונות האדם מפני רצון ה'

ולבאר הענין נייתי ונפתח לבאר מהי ענינה ומהותה של שבועה, וממנו יתד וממנו פנה ליישב כל

שום דבר למעלה ממנו ית' שיכולים לומר ששבועתו תלויה ועומדת בדעת אחרים שגדולים הימנו.

הקריאה מעורר הזמן, והזמן מעורר הקריאה

קודם שנרד לעומקם של דברים, נוסיף דעת להבין ולהשכיל עוד איזה נקודה נחוצה. לימדונו רבותינו, שסדר הפרשיות מידי שבת בשבתו מתוקן בכוונה תחילה חופף לזמן קריאתה ומקרה אחד לשניהם, וכמו שאמרו בגמרא (מגילה לא): שצריך לקרוא את הסדרות העוסקים בקללות

להתיר נדרו למנעו מן החטא כי כל נודר נקרא חוטא ממה שנאמר (דברים כג כג) וכי תחדל לנדור לא יהיה בך חטא.

ד. ראה 'אוהב ישראל' (פרשת פינחס), 'מאור ושמש' (פרשת פינחס), 'שפת אמת' (פרשת פינחס שנת תרמ"ב), המרבים לפרש הקשרו של פרשת פינחס לימי בין המצרים אז היא נקראת, וכהנה רבות בספרי הקודש. וב'שפת אמת' לפרשת מטות (שנת תרס"א): 'ולכן נקבע פרשה זו בין המצרים, שעל ידי בחינת הקול יכולין לצאת מן המיצר כמו שכתוב (תהלים קיח א) 'מן המיצר קראתי'. וזה שאמרו (ב"ר ע א) שיהיו נודרין בעת צרה. לכן בין המצרים צריכין להתחזק בתורה ותפלה.'

ה. כתב בספר הקדוש 'אמרי נעם' (פרשת מטות אות ד): 'איש כי ידור נדר וכו' לא יחל דברו וכו' (במדבר ג א). הענין מה שקורין בהיתר נדרים ושבועות בימים של בין המצרים, הוא בפשוט מחמת כי שורש חורבן הבית הראשון היה על ידי אשר עבר צדקיהו על שבועתו שנשבע לנבוכדנצר כידוע מדרשי חז"ל (עיין נדרים סה.). וגם הגאולה העתידה תהיה בכח היתר נדרים, כמו שאמרו חז"ל (ב"ב עד). ועכשיו שנשבעתי מי מיפר לי, וכדאיתא בתיקונים (דף קמג.) בנוסח קם רבי שמעון על רגליו, עיין שם. וזה שאמרו ז"ל (חגיגה י) היתר נדרים פורחין באויר, כי בביאת משיח יהיה אז היתר הנדר. וידוע אשר רוחו של משיח היתה עוד קודם בריאת עולם, כמו שכתוב (תהלים עב יז) 'לפני שמש ינון שמו' (עיין פסחים נד.). ואמרו חז"ל (ב"ר ב ד) 'ורוח אלהים מרחפת' (בראשית א ב) - זה רוחו של משיח. ועיין ברש"י ז"ל (שם) - 'מרחפת', כסא הכבוד עומד באויר וכו'. על כן נקרא זאת היתר נדרים,

מילי דמלכא

לאהוב דברים שאינם מהוגנים¹, וכן הוא בכך מדה ומדה, ולפיקך צריך להשתמש ב'מדת המלכות', שמהותה של מידה זו הוא, שהיא לכשעצמה אין בה כלום, אלא היא כוללת אור מכל המידות יחד ומערבת את החסד שיהיה יחד עם הגבורה, ומיישבת את כל המידות שיהיו במתכונתם הנכונה וישתמשו בהם על פי שיעור הגבול הראוי כרצון ה', ולא חלילה עם אהבה ויראה כפי משיכת לבו ורצונותיו.

חגדרה זו של כניעת הרצון וביטולו אל כח אחר, זהו בעצם בחינת השבועה, שעומק המושג שבועה הוא, שהאדם מוסר את כל רצונותיו ומאוויו, וגודר גדר בעצמו שלא לשות לב אליהם על ידי שמחזק את עצמו בשבועה, שמוסר כל רצונותיו ומבטלם אל רצון אחר הגבוה מרגשותיו. ומהות השבועה אינה רק בכלליות שמונעת או מקרבת את האדם אל רצונו האמיתי אלא הוא גם מסייעתלו להשפיל כל המניעים אל

שאלתנו על נכון¹. הנה האדם נפעל במעשיו על פי ז' מידות העליונות, שהם: חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות. שכל הילוכו ומחשבתו סובבים על פי אותם המידות, ולמשל, פעמים שלב האדם מלא על גדותיו ברצון להיטיב ולהריק שפע על הסובבים הודו ואף לאותו שאין מגיע לו על פי דין, וזה נובע מחמת שמידת החסד הטבועה בו באדם מאירה אצלו בהאי שעתא באור גדול, והיא גורמת לו שרוצה לתת ברכה רבה. מאידך, יש והאדם מלא כעס ורוצה לנקום ולנטור על שנעשה לו, ומקפיד על כל דבר קטן כגדול, וזה בא מכח מדת הגבורה ששולטת בו אז, וכן הוא בכל מדה ומדה.

אבן, ההתנהגות על פי משיכת המידות כל פעם להיכן שלבו נוקפו ומושכו, אחריתה מרה עד מאד, כי אם יתנהג למשל רק במדת החסד ולא יביט אל תואר הרע של מי שעומד כנגדו, אזי יכול לבוא לידי חטא, שאהבתו וחיבתו יתפשטו גם

שהוא רוחו של משיח אשר יתיר את הנדר, והוא פורח באויר. עיין שם. וראה עוד בענין זה בספר 'צבי לצדיק' (מאמרי תמוז וזב), ועוד.

1. מקור כל האמור בענין שבועה, הוא מיוסד על היסוד שהניח הרה"ק ה'חידושי הרי"ם' זי"ע (הו"ד ב'שפת אמת' פרשת מטות שנת תרל"ב) בתיבות ספורות, וזה לשונו: **'פירוש שבועה, התאספות כל הז' מדות רק לזה הדבר'**.

2. כעין מה שפירש ה'שפת אמת' (פרשת שקלים שנת תרל"א ועוד) את המשנה (שקלים פ"א מ"א) 'באחד באדר משמיעין על השקלים ועל הכלאים', שהשקלים הוא ענין נדיבות הלב והנתינה, ולזה היו משמיעים סמוך לו על הכלאים, להזהר שלא תתפשט האהבה חוצה.

הגאולה העתידה תלויה רק בעבודת בני ישראל

בזאת נבוא לפסוע אל הדברים בהם פתחנו. יש לדעת, שהתמהמהות הגואל מלבוא, אינו מחמת שחטאי ישראל מונעים את הקב"ה מלבוא ולשכון באוהלו כמקדם, לפי שאצלו ית' אין חילוק מציאות של שינוי זמנים ומצבים וחיכה כאורה לפניו, ומשכך הוא מצד עצמו יכול בכל עת מצוא להשרות שכינתו ולפעול שיהיה העולם ראוי לימות המשיח, אבל גלוי וידוע לפני כסא כבודו, שאם הגאולה המקווה תבוא באופן שכזה, הרי שרבים מישראל שלא תקנו עצמם כדבעי, לא יוכלו לחיות ולהתקיים אפילו שעה אחת בעולם כה מרומם ומנושא, ולכן, אף על פי שהוא ית' מוכן לגאולה, הוא יושב ומתפלש בגלות, עד שבניו יהיו ראויים מצד מעשיהם להוציא את המלך האסור ברהטים מאפילה לאור גדול של הגאולה.

בזה הוא לנו לפרש דברי הבת קול ששמע רבה בר בר חנה כיצד השכינה מבכה ואומרת 'אוי לי שנשבעתי, ועכשיו שנשבעתי מי מיפר לי'. דהנה נתבאר זה עתה, שאין אצל השי"ת שום מחסור מלהגיע ולשכלל היכלו ממש כעת, ואם כן קשה, מאי טעם אין חזרה לבנים בביאת גואל צדק. אלא שהשי"ת החפץ בטובתנו מסר את רצונו שיהיה לו דירה

רצונו האמיתי, וכמו שאמרו בגמרא (נדרים ת. ט.) 'מנין שנשבעין לקיים את המצוה, שנאמר (תהלים קיט קו) 'נשבעתי ואקיימה לשמור משפטי צדקך''. ומקשה הגמרא, וכי איזה תועלת יש להישבע לקיים מצוה, ו'הלא מושבע ועומד מהר סיני הוא', ומתרצין, אלא הא קא משמע לך, דשרי ליה לאיניש לזרוזי נפשיה'. היינו, שעוסקים באדם שחפץ לעשות רצון ה', אבל יצרו הרע תוקפו ומבקש להסירו מדרך הישר, ולזאת עומד איש מלחמה זה ונשבע לקיים את המצוה, וגורם בשבועתו זו להכניע ולמסור כל רצונותיו ותאוותיו שיהיו כפופים לקיים מצות ה'. ושורש תיבת שבועה מורה על זה, שהוא לשון 'שבע', לפי שהיא כוללת את כל הז' מידות כחדא, ומסייע לאדם לילך בדרך טובים עם שלימות מידותיו.

נמצאנו למדים את עומק המושג שבועה, שהיא אינה רק אמירה וחיזוק דברים, אלא מסירת רצון לדבר אחר שהוא מרומם בעיניו יותר מתשוקותיו. משל למה הדבר דומה, לאדם שיצרו ומזגו מושכים אותו לאכול ולשבוע מאיזה מאכל, והוא יודע בעצמו שהדבר אינו טוב בעבורו, וכדי שלא יכשל באכילה אשר לא כדת, הריהו נשבע שמאכל זה לא יכנס לפיו אף על פי שהוא רוצה בו במאד מאד. הרי שהשבועה מונעת מהרצון הפשוט להתקיים, ומבטלת אותה לפני דבר גדול יותר שחשוב אצל הנשבע.

מילי דמלכא

להתירון, אף שהוא ית' מוכן ומזומן לגאולה.

אם כן איפה נבין היטב מאי טעמא קבעו חכמים לקרוא פרשה זו של נדרים ושבועות בזה הזמן, שכן הזמן גורם לפרשה שתיאמר, בכדי שנזכור עד היכן כוחה של שבועה, שהשי"ת מסר רצונו בשבועת איסור שלא יתגלה כאן בעולמו, עד שיגיע הזמן המקווה שדרי הארץ ישפרו מעשיהם, ואז יתקיים 'מקדש מלך עיר מלוכה קומו צאו מתוך ההפיכה'. וזה התעוררות ורמז לנו, על חובתנו למסור גם כן את רצוננו למענו ית' ולבטלו אל ה', ולעורר בזה קירוב הגאולה.

משנודע לנו כל זאת, הבינו את הצו וזירו של ספרי הקודש על חובת גברא של כל אחד מישראל ואף לפחות שביניהם לקונן אלי ציון ועריה^ה, ושלא יעלה על לב מחשבת פיגול, לומר, מה לי הנמוך והפחות להתעסק בקדשי קדשים בעודי נלחם מול דברים שפלים ונבזים. ולא עוד אלא שהפליגו ואמרו (ירושלמי יומא פ"א ה"א) שענין בית המקדש שייך בכל דרא ודרא ובכל נפשא, שכל מי שלא

בתחתונים, זולתי אם התחתונים יהיו ראויים לכך על ידי הטבת מעשיהם. וזה ענין השבועה שנשבע על הגלות, שהשביע את עצמו לוותר על רצונו מלבוא אל מקדש שלמטה, עד שישראל יהיו ראויים על ידי תשובתם השלמה. ובכן יתפרש דברי הבת קול 'אוי לי שנשבעתי', שהקב"ה עומד וזועק בלב קרוע ומורתח: 'בית ישראל, שימו לבבכם אל כל הדברים האלה, שאין דבר המונע ממני ית' למצוא מקום בעולם הזה למרות ריחוקכם ממקור הקדושה, אלא שנשבעתי בי לוותר על שלי ולא לבוא אל המקדש, עד שתהיו אתם ראויים, כדי שלא תאבד נפש אחת מישראל'. וקריאת הבת קול באה לעורר את ישראל, ראו חיבתכם לפני המקום, שאין השי"ת מביא את הגאולה אלא בכוחכם, ועל כן עוררו והתעוררו נא להשלים המלאכה. וזהו חותם הבת קול 'ועכשיו שנשבעתי מי מיפר לי', שאין בשום כח עליון כח להפר את השבועה, כי השבועה הייתה אדעתא דהכי, שענין חורבן הבית וגלות ישראל יהיה תלוי בעבודת התחתונים [וכמו בכל משל שנותנים כח לחכם להפר הנדר ולכן רק הוא יכול

ח. דברי ה'מסילת ישרים' (פרק יט): 'כל יאמר האדם, מה אני ומה חיי, אני הבל וריק שאני אתפלל על גלות ישראל, המפני תפלתי יתקבצו הגליות, והלא כבר עמודי עולם צעקו ככרוכיא וכו'. זה שטות וכסילות גדול הוא, ואמרו ז"ל בסנהדרין (לח), לפיכך גברא אדם יחידי כדי שכל אחד יאמר בשבילי נברא העולם. והוא עושה את שלו כמו שמצוה להתמרמר על הגלות, ובזה עושה נחת רוח גדול

בטל רצונך מפני רצונו

ז

היא משמעות העבודה של מסירות נפש, וכיצד ניתן לקיימה בכל עבודת היום יום שלנו, בזמננו אנו שאיננו נאלצים לנוס למערות צורים כדי לקיים תורה ומצות.

העבודה הפותחת בכל יום תמיד את סדר ההקרבה בבית ה', הייתה עבודת 'תרומת הדשן', בה היה הכהן לוקח מעט מן האפר שהיה צבור על התפוח שבראש המזבח, ומניחה במקום המיועד לה בכבש המזבח. וכך נאמר בפסוקי הענין (ויקרא ז ב-ג) 'צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העולה וכו', ולבש הכהן מדו בד ומכנסי בד ילבש על בשרו והרים את הדשן אשר תאכל האש את העולה על המזבח ושמנו אצל המזבח'.

ונעמיך נא בינה להבין ולדעת, מדוע נבחרה עבודה זו שאיננה מהחשובות שבמקדש להיות נזר עטרת ה'ראשית בכורים' בבית ה', וכי לא נאה יותר היה להקריב תמידין כהלכתם שהם גדולים במעלה שיהיו הם הפותחי עבודת היום יום שבמקדש. ולבאר הענין יש להקדים יסוד גדול בעבודת בוראנו שפעמים שהאדם עובד את ה' ומשתדל לעשות טוב, אך לאיש

נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב, וכללו בזה אף אותנו אנשים הטרודים במלחמת היצר. כי זה עתה למדנו דעת, שאריכות הגלות לטוב ולמוטב תלויה בנו, שלא רצה השי"ת להחיש את הגאולה שלא על פי עבודתנו, מרוב חיבתו 'לבלתי ידח ממנו ידח' (שמואל ב' יד יד) שיזכו כל ישראל לשמחה בששורת הגאולה. ולכן אף הירוד ביותר ואפשר שעוד יותר מכולם יש לו חלק גדול ורב במה שלא נבנה עדיין בית המקדש, ועליו לראות מה לפעול לבנין ירושלים, ולקונן ולבכות על חורבנה.

וכפי מה שהאדם נדבק בדרכיו של מקום למסור כל רצונו למענו ית', כפי שהשי"ת מסר משלו למענו, כן יאר ה' לנו ונוכה כולנו יחד לאור חדש בציון, שכן אנחנו וביותר הפחותים שביננו, קובעים על ידי מעשיהם אימתי קאתי משיח.

מצות תרומת הדשן, ביטול כל ההשגות אל ה'

אחר הבנה זו שהכל תלוי במסירות נפשנו ורצוננו, מצוה עלינו להשלים את המלאכה, להאיר דרך מה

כביכול להקב"ה שרואה את בניו שיש להם צער על צערו וזוכרים לבקש על הגלות, והשי"ת מתפאר בהם ושכרם עצום ונפלא עין לא ראתה'.

ומכוונים הדברים למה שנאמר במדרש (מכילתא דרשב"י שמות כב כב): 'אבא יודן איש צידון אומר משום רבן גמליאל: מניין שלא יאמר אדם איני כדאי שיתפלל על בית המקדש ועל ארץ ישראל, תלמוד לומר (שמות כב כב) 'שמע אשמע צעקתו'.

מילי דמלכא

וחקוקים בלב העובד, כך זוכה לקבל הארות ושפע יותר ויותר, והעד לזה הוא משה רבנו שנאמר עליו (במדבר י ב) 'והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה', שביטל את עצמו מכל וכל ורצה רק קרבת ה', וזה גרם לו שזכה לדרגה ש'לא קם עוד נביא בישראל אשר ידעו ה' פנים אל פנים' (דברים לד י), שמתוך שהקב"ה אוהב את דכה (סוטה שם), אזי הוא 'מרכיז שכינתו אצלר' (רש"י שם ד"ה אני) ונותן לו כל משאלות לבו. וכן אמר הלל הזקן 'השפילתי זו הגבהתי' (שמו"ר מה ה). שכפי ההשפלה והנמיכות, כך זוכים לגבוה בדרכי ה' ולהשגות עד בלי די^ט. במהלך זה, מבאר מרן ה'חתם סופר' (שם) ומפרש את הפסוק 'זאת תורת העולה' וכו', 'והרים את הדשן', שתורת העליה בהר ה', תלויה ועומדת בעבודת הדשן, כפי מה שממעט עצמו ואינו משגיח על מעשיו ומייחסם לכוחי ועוצם ידי, אלא עושה אותם רק כי זה רצון ה', והוא עבדו הרוצה בטובת אדונו, עי"ז יתעלה במעלות רמות בתורה ועבודת השי"ת.

הענוה האמיתית, ביטול אל ה'

וידעת היום, כי הענוה אינה זו המגוללת בלשון עמי הארץ, שקוראים ואומרים מי אנכי ומה אני

הזה דייקא, מתגנב הבעל דבר ומכשילו בפח יקוש של הגאווה, על ידי שמכניס בלבו מחשבות ורדיפה אל הכבוד, ומדמה לו כאילו הוא ואין בלתו. והעצה לעמוד נגדו הוא על ידי שיחזק עצמו בענוה פשוטה ויבטל רצונותיו אל הקב"ה ושיתאמת אצלו שהקב"ה אוהב את הנמיכות (סוטה ה. וברש"י ד"ה ילמד אדם), ו'שוכן את דכה' (שם). אם כן – מפרש מרן ה'חתם סופר זי"ע (תורת משה פרשת צו) בקיצור מילין, נוכל לומר שזהו המכוון בפנימיות מצות תרומת הדשן ובציווי לפתוח בה את עבודת בית ה', לבל יחשוב איש, כי עיקר העבודה המעלה נחת רוח בשמים היא עבודת הקרבנות, אלא ישיב אל לבו שעיקר זבחי אלהים הוא הרוח נשברה, לעמוד לפני ה' בענוה ושפלות ולעשות כל אשר יצוה אף עבודה שאיננה מכובדת דיה שהיא עבודת סילוק (יומא כד.), ויעמיד ידיעה זו נגד עיניו מיד עם שחר קודם עשיית שאר העבודות, ובכך נמצא מוסר כל שכלו ודעתו נפשו ורצונותיו לפני מלך חי וקיים, וזהו 'מסירות נפש' ממש שמוסר כל אשר לו ומבטלם לגבוה [כפי שהארכנו לבאר הענין בשבוע שעעל"ט].

ובל כמה שערך זה – של ענוה וביטול הרצון להשי"ת ידועים

ט. בדברי הלל הללו מפרש האור החיים' (במדבר טז כה) את מה שכתוב במחלוקתו של קרח, 'ויקם משה וילך אל דתן ואבירם', ששפלותו ללכת אפילו למריביו, זה גרם לו את הגבתו, כי לפני כבוד – ענוה.

הטעם שאין מרגישים טעם בעבודה, וזוכים לסגולותיה התלויות בה

משהגיענו עד כה נוסף ונאמר, שזהו סיבת המסובב שפעמים ואיש ישראל עושה מצות רבות, וטענתו בפיו שאין המצות מעוררים את לבו פנימה ונותנים בו את סגולתם. ולמשל, שרואה בעצמו שאף על פי שהוא מעוטף בציצית, עדיין לבו ועיניו תרים אחר הרע ואין בכוחו לעמוד נגדם, או כגון שהתפילין שסגולתם 'לשעבד תאוות ומחשבות הלב' (טושו"ע סי' כז ס"ה) אינם מסייעים לו כפי שהיה רוצה.

לאיש זה נשיב לאמר, כי שאלתו היא תשובתו, שמלשונו ניכר, שמצות ה' נעשים אצלו ללא ביטול לגבוה, והרגשתו כאילו הוא איזה 'מאן דאמר' שנותן משלו מנחה לה,'

על כל מעשה טוב שעושים, וחושבים כאילו הם משפילים עצמם בזה, וכבר אמרו צדיקי עליונים', כי מי שמשתמש בענוה פסולה שכזו, הריהו בעל גאה כפול ומכופל, שלבד מה שהוא בעל גאה בעצם, הריהו משטה בבריות שיחשבו שהוא גם כן ענו בנוסף לכל מעלותיו, ונמצא שהוא גאה כל כך שרוצה שידברו בשבחו שהוא גם ענו. אלא מדת הענוה אותה הרבו לשבח ספרי החסידות, הוא ביטול רצונות האדם מפני רצונו של מקום, ואיש כזה כשהוא ניגש אל הקודש לעשות דבר מצוה, אזי הוא מלא בכושה והכנעה, ומבקש רק לבטל את עצמו עוד ועוד מפני הדר גאון ה', ביודעו ומכירו מי הוא ולפני מי הוא מעלה מנחת עולה, ומעלה עוד ועוד רצונות שלו לפני ה', ובכך ממחר ישועתם של ישראל.

י. זה לשון היושר דברי אמת' (אות א) המביא את ששמע מהרה"ק רבי יחיאל מיכל מזלוטשוב זי"ע: 'ובאמת שמעתי כעת בחג השבועות הזה מפי קודש הקדשים הרב המגיד מורנו הרב יחיאל מיכל נ"י שאמר בזה הלשון: 'העולם חשבו שמצוה להיות עניו, ובאמת מצוה זו לא נאמרה בתורה, רק התורה מספרת שבח משה (במדבר י ב). ובאמת הס"מ העלה בלבם דבר זה שמצוה להיות עניו, כי מקודם מגדיל לב כל אדם בגבהותו ומדמה לו שהוא למדן גדול ויחסן גדול ועשיר וחסיד וצדיק ובעל מדות טובות וישרות וירא ונעים ונחמד, ובאמת לפי מעלתו היה ראוי להיות גדול מכל עמו ולא לפנות עליהם ולא להתחבר עליהם, רק שזו מדה גרועה שמצד זה ימאס בעיני העולם שיחזיקוהו לבעל גאווה, ובאמת מצוה הוא להיות גם עניו ושפל ברך ולדבר עם כל ולהיות עלוב מכל עם כן הוא עושה עצמו עניו, כל זה הוא פיתוי הס"מ, כי מתחלה הגביה לבו בקרבו ותיקד עד שאול תחתית, ואחר כך הוסיף לו מצוה זו למעלה להוסיף גאווה על גאותו". וכבר הקדימו מרן החיד"א זי"ע בספרו 'מראית העין' (אבות פ"ב מ"א בשם זקינו).

מצוה, מצוי הוא שמקיים את המצוה במחשבת התנשאות כאילו הוא החשוב מכל הולך לרצות את ה', ונמצא שעושה את המצוה שלא לשמה ומלא בגיאות והקב"ה אינו דר עמו, ובנקודה זו יש מעלה ויתרון לעושה עבירה, שאף שחטא, מכל מקום אחר זמן כשהרהורי התשובה קונים שביתה בלבו, גדול כוחו לבוא לידי ענוה ושלמות, מתוך שהוא תמה על עצמו, כיצד יתכן שהוא השפל שבשפלים עשה כנגד רצון ה' הגבוה מעל גבוה, ונמצא בידו ריווח פורתא ממעשיו, שזכה בקנין הענוה. וכך אמר מרן ה'חתם סופר זי"ע (פרשת בהר) משמו של ה'חובות הלבבות' (שער התשובה פרק ח): 'כי לפעמים מועיל לצדיק עבירה אחת שעשה, יותר מכל מצותיו שעשה כל ימיו, שעל ידי אותו החטא קונה בניעה ושלמות בנפשו'. בזה אכן מפרש ה'חתם סופר' מקרא שכתוב (ויקרא כה מז-מח) 'וכי תשיג יד גר ותושב עמך ומך אחיך עמו ונמכר לגר תושב עמך וכו', אחרי נמכר גאולה תהיה לו'. שגם אם השיג אותך יד גר ותושב' הרומז על היצוה"ר שהשיג את האדם והפילו בבור רשתו, אל ירע בעיניו ויתייאש, אלא ימצא נוחם בזה שיקוים בו 'ומך' עמך, שיזכה לנמיכות והכנעה שיהיו עמו לטובתו בזמן של 'אחרי נמכר' שאז הכניעה הזאת גאולה תהיה לו, ויקנה בנפשו קנין ענוה מה שלא היה יכול להשיג

עד שכבר בא בטענה כיצד יתכן שהוא נתן את חלקו, ואילו 'הצד השני' אינו עומד בהתחייבותו לתת את שכרו. והנה, אף שכל עושה מצוה יש לו שכר, אבל לא באלה חפץ ה', ואדרבה ככל שעושה מעצמו ערך חשיבות, הרי שהשי"ת מתרחק ממנו, 'כי תועבת ה' כל גבה לב' (משלי טז ה), ובוודאי שאין למצות כח וגבורה לעמוד ולסייע בעדו. והידור מצוה הוא כשישים אל לבו את זכותו הגדולה להיות בן תמותה המעלה נחת רוח לפני חי עולמים דלית תפיסא ביה כלל, ולבטל כל מהותו ורצונותיו אליו ית'. ואם הולך בדרך זו, יהא לבו סמוך ובטוח שיזכה לשכרו משלם על עבודתו, והשי"ת שנמצא עם האדם המשים עצמו כשיירים (ר"ה יז): ימלא שובע אסמיו שיזכה לאור פני מלך חיים של המצוה וסגולותיה התלויים בה.

גדולה עבירה לשמה, שעל ידה באים לענוה

על פי המורם יש לפרש את דברי הגמרא (נזיר כג): גדולה עבירה לשמה ממצוה שלא לשמה. שיש, והאדם נכשל בחטא ביודעין, והנה אף אומנם שמי ימלל עונשו של העובר פי ה' לעשות קטנה או גדולה נגדו, ואוי למי שעובר עבירה. אך ככל זאת יכולים להוציא טובה גם ממעשה עבירה, והוא, שהעושה

בטל רצונך מפני רצונו

יא

לעבור פי ה', והמקרה שקרהו בא בשנאת ה' אותו. וכך היה אומר הרה"ק הרבי ר' בונם מפרשיסחא זי"ע (בית יעקב פרשת פינחס השמטות), מפני מה דוד המלך ע"ה אמר 'חטאתי לה' (שמואל ב' יב יג) ותיכף ומיד נענה 'גם ה' העביר חטאתך', ואילו אנן יכולים להתוודות ערב בוקר וצהריים ועדיין עוונותינו נשאנו. אין זה אלא כי נוסח הוידי שלנו דומה יותר כאילו אנו אומרים: 'אשמנו' – ונאה לך ית' לקבל תשובתנו. 'בגדנו' – ראוי שתתן

בריבוי עשה טוב של מצות^א. ואחר שזוכה לענווה הראויה זו, אזי כל מצותיו ומעשיו הטובים שיעשה מכאן ולהבא, יאירו באור גדול עוד יותר ממה שהיה קודם חטאו, מתוך שנעשים עם ענוה צרופה.

ואדרבה, אותו איש שנפל בעבירה והוא בא בטענה על מה עשה ה' לו ככה, זה מורה על רוב גאוותו, שחושב את עצמו כאילו הוא נקי ומושלם ומהיכי תייתי שיכשל

יא. בזאת לומד ה'חתם סופר' זי"ע, מדוע נסבב לאהרן קדוש ה' שגרם לישראל שיעשו את העגל, לפי שרצו לזכותו מן השמים בהכנעה יתירה הבאה אחר מעשה עבירה. וכך אנו רואים שאהרן היה ירא ובוש לגשת אל המזבח (רש"י ויקרא ט ז ד"ה קרב מתו"כ), מרוב ענוותנותו הגדולה, עיין שם.

וזה לשון ה'נועם אלימלך' (פרשת ויצא) המאריך אף הוא ביסוד זה: 'ויאמר להם יעקב אחי מאין' (בראשית כט ד), דהנה הצדיק רעיוניו סליקי עליו תמיד לחשוב תמיד יראת ה', ולדרוש ולחקור כל אופני יראת ה' ועבודתו יתברך ויתעלה, כאילו מחשבותיו מדברים זה לזה לומר לו איזה סיבה ופעולה היא לאדם שיתעורר לבו לעבודתו יתברך. וזהו 'ויאמר וכו' אחי מאין אתם', היינו, מאיזה אופן וסיבה בא לכם התעוררות לעבודתו יתברך. 'ויאמרו מחרן אנחנו', דהיינו, סעיפיו ומחשבותיו ישיבהו, שבא להם עיקר התחלת התעוררות יראה מחמת שהזכרנו החרון שהכעסנו שמו הגדול יתברך ויתעלה, ובפרט בעון המצוי בעוונותינו הרבים, כאשר יוכשל האדם בטומאת קרי, אזי יחרד האיש וילפת אחזתו חיל ורעדה ופלצות. ועל ידי זה יתעורר לב האדם לעבודתו יתברך, באומרו איך הכעסתי את שם הגדול והנורא במעשי הרעים וכשלת בעוונתי. וזה שאמר התנא (אבות פ"ג מ"א) הסתכל בשלשה דברים ואין אתה בא לידי עבירה דע מאין באת מטיפה סרוחה. פירוש, מאין באת להתחיל בעבודת הבורא יתברך, דהיינו, שתזכור איך נכשלת בעוונך במקרה בלתי טהור – וזהו מטיפה סרוחה. ולאן אתה הולך, רצה לומר איזה סיבה ואופן יביאך שתהיה הולך בעבודתו יתברך, בזוכרך שתשוב לעפר רימה ותולעה הסיבה הזאת מביא לאדם הכנעה גדולה, והוא העיקר ושורש לאדם שעל ידי הכנעה יהיה הולך ומתגבר ביראת ה' ובתורתו הקדושה. ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון וכו', דהיינו, אחר שתזכור שני דברים הנזכרים לעיל תזכה לרוממות אל יתברך.

לפי שאז מכניס אור ה' גם במקום השפל ההוא.

ויחיה לנו דוד המלך למורה עינים בדבר זה, בראותנו את ימי שני

חייו המועטים והרעים, כיצד: תיכף כשילדתו אמו רחוקהו אביו וכל אחיו שחשבו בו שנולד מאשה אחרת שלא כדין (יוסף תהילות תהלים סט ט), ומרוב שלא יכלו דברו לשלום, שלחוהו לרעות צאן אביהם כדי שיהיה למאכל חיות השדה (ילקוט המכירי מאמר קיה אות כח). וכשבא שמואל הנביא למושחו למלך, כלל לא העלו ישי ובני המשפחה על דל מחשבתם, שאחיהם הלזה ראוי למלוכה (שמואל א' פרק טז).

ומה לנו כי נרחיב בידוע על צערו הגדול בברחו מפני שאול, שעברו עליו זמנים קשים עד מאד של סכנת נפשות עבורו. וגם כשכבר זכה לישיב על כסא המלוכה, עדיין לא בא אל שלוותו והיה נרדף ובורח מפני אבשלום בנו, עד שיצא מירושלים במנוסת בהלה לבל יפגעו בו. ואף כל זאת אומר הנביא, שכששמעי בן גרא קללו קללה נמרצת דברים אשר תצלנה אזנים משמוע (שבת קה.ג), לא קם ולא זע להשיב לו גמולו בראשו אלא אמר לעבדיו 'ה' אמר לו קלל' (שמואל ב' טז ט). וזה מפני שרוד המלך בעבודתו זכה להגיע לשלימות ביטול הרצון לפני ה', עד שהיה ברור לו שגם מצבו הקשה ששמעי בן גרא מקללו גם הוא מאת ה', שאם לא כן הרי ששמעי לא היה יכול להוציא הגה מפיו, ומה לו כי יכניס את דעתו

לנו כל טוב באשר שחזרנו אליך. 'גזלנו' – משלא באו עדיין הטובות, נמצא שאתה גזלן שאינך נותן לנו תגמול, עד כאן דבריו. ובא לומר כמו שנתבאר, שתשובה אמיתית היא תשובה הבאה מהכנעה וביטול אל ה', ורק אז כוחה רב שישמענו סלחתי, ולא כשבא לפני ה' בגיאות ובמרמה, וטועה בעצמו כיצד יתכן ש'הוא ואפסי עוד' חטא ונפל למשגה, ומאבד את עיקר ענין החטא והתשובה, שהוא הביטול להשי"ת.

ומזה יתרומם לב הנכשל, בראותו שמה שהאלהים אנה לידו חטא ועון, שזה אינו בשנאת ה' אותו חלילה, אלא אדרבה במחשבה תחילה שמבקש לזכותו לקנות ענוה וביטול בנפשו שתתלווה עמו מאז ומאילך בכל פעולה טובה שיעשה, וישיג השגות גדולות אשר כמוהם לא השיג בזמן 'שעבד את עצמו', ולא זכר שהוא מעבדי ה', והירידה של החטא, נסבב לצורך עליה, מתוך שהשי"ת אוהבו ומבקש טובתו.

עבודת דוד המלך והטעם שכוחו חי וקיים

ובכלל מה שהשי"ת אוהב את הנמיכות הוא, שחביב לפניו מסירת הרצונות הבאים דווקא מעיתות נמוכים של קושי ומיצר, שהאדם עומד בעת צר ומצוק ומוסר את כל אשר לו להשי"ת באמונה תמימה שכל העובר עליו נעשה בחשבון מדוקדק.

בטל רצונך מפני רצונו

יג

ומעולם, שה' עמו (שמואל א' יח יד) וכוחו הולך ומתלווה לתמיד אצל כל איש מישראל וקדושתו קדושת עולם ש'דוד מלך ישראל חי וקיים' (ר"ה כה.).

יתבן לפרש שזהו שמברכים בברכת ההפטרה בשבח מלכות בית דוד 'כי בשם קדשך נשבעת לו שלא יכבה נרו לעולם ועד'. שלפי שדוד המלך מסר את כל אשר לו שהוא בחינת השבועה כנתבאר - לפני ה', לכן זכה במדה כנגד מדה שנשבע ה' שזו מקרא שכתוב בספר תהלים (קלב ב-ה) 'אשר נשבע לה' נדר לאביר יעקב וכו', עד אמצא מקום לה' משכנות לאביר יעקב', שמחמת שדוד המלך ביטל את עצמו בשבועה למצוא משכנות לאביר יעקב בכל מקום שהולך^{יג}, לכן זכה ש'נשבע ה' לדוד אמת לא ישוב ממנה מפרי בטןך

ורצונותיו בסדר המונהג על ידי המשיגה ממעל^{יב}. ולפיכך, באותה שעה דייקא זכה דוד המלך להיות רגל רביעי שבמרכבה (מתוך מדבש למרן החיד"א אות ט), כיון שהגיע לשלימות היותר עליונה שביכולת אנושי להשיג [וכמו שהארכנו בשבוע שצעל"ט].

זה גם סוד מה שאמרו חז"ל (סוכה נג., מכות יא.) שדוד המלך כרה שיתין, היינו, שהיה הגבר אשר הוקם עול להוריד את השכינה מגבהי מרומים למקום הנמוך ביותר בשיתין היורדים עד לתהום רבה (שם), וכיון שכך, זכה שלא שלטו האויבים במעשי ידיו (סוטה ט) וקדושת רצפת העזרה מקודשת והולכת עד היום הזה (זבחים כד. ראה מגילה ט). שלפי שביטל את עצמו כתולעת ולא איש (תהלים כב ז) לפני המקום ב"ה גם בזמניו הקשים, זכה ליקר וגדולה שכמוהו לא נהייתה מאז

יב. לשון ה'תניא' ב'ליקוטי אמרים' (פרק כה): 'בהקדים מאמר רבותינו ז"ל (זוהר הקדוש ח"ג קעט.) כל הכועס כאילו עובד עכו"ם וכו'. והטעם מובן לידועי בינה, לפי שבעת כעסו נסתלקה ממנו האמונה, כי אילו היה מאמין שמאת ה' היתה זאת לו, לא היה בכעס כלל, ואף שבן אדם שהוא בעל בחירה מקללו או מכהו או מזיק ממונו ומתחייב ביניו אדם ובדיני שמים על רוע בחירתו, אף על פי כן על הניזק כבר נגזר מן השמים, והרבה שלוחים למקום. ולא עוד, אלא אפילו בשעה זו ממש שמכהו או מקללו, מתלבש בו כח ה' ורוח פיו ית' המחיהו ומקיימו, וכמו שכתוב (שמואל ב' טז י) 'כי ה' אמר לו קלל', והיכן אמר לשמעיה, אלא שמחשבה זו שנפלה לשמעיה בלבו ומוחו, ירדה מאת ה' ורוח פיו המחיה כל צבאם החיה רוחו של שמעיה בשעה שדיבר דברים אלו לדוד, כי אילו נסתלק רוח פיו ית' רגע אחד מרוחו של שמעיה לא יכול לדבר מאומה. וזהו 'כי ה' אמר לו' - בעת ההיא ממש, 'קלל' - את דוד'.

יג. כמו שכתב ב'אמרי אמת' (פרשת בחוקתי שנת תרצ"ב): 'כתיב (תהלים קלב א-ה) 'זכור ה' לדוד וגו' אשר נשבע לה' נדר לאביר יעקב, אם אבוא באוהל ביתי, אם אעלה

מילי דמלכא

בשמו'. שבימים אלו שהמלך בשדה, עלינו לפסוע פסיעה קטנה להתקרב גבי מלכא העומד אחר כותלנו ומבקש את עבודתנו הנעשית מתוך מסירת כל אשר לנו, כדי לעשות נחת רוח למלך הנודד מביתו ורוצה בעמו לראות עד כמה הם בטלים ומבוטלים אליו.

המורם מן האמור

יעלה ויבוא מן הדברים, ששבועה היא הוראה לרבים, על ביטול רצון מפני דבר נעלה הימנו. וזהו שנשבע הקב"ה על גלות ישראל, שכביכול עצר את רצונו הפשוט שיהיה לו דירה בתחתונים, עד שבאי עולם יתקנו עצמם והם יורידו את השכינה לארץ. וכה עשו אבותינו מעולם הצדיקים שבכל דור ודור, שהורידו את השכינה לארץ על ידי ביטול ומסירת הרצון שלהם לגבוה אף בשפלותם ובכל עת מצוק, ופתחו שער לה' עבורנו לגשת לכל דבר 'במדה הטובה מכל המידות הטובות' (לשון הרמב"ן באגרתו) היא מדת הענוה והביטול לגבוה, ששכרה רב מאת ה'.

ומובטחים אנחנו להיגאל בזכות הענוה והביטול אל ה', כמו שאמרו בסוגיית סולמו של רבי

אשית לכסא לו', שתכון מלכותו לדור ודור עד עולם, וכן כתיב (תהלים קי ד וברש"י עיין שם) 'נשבע ה' ולא ינחם אתה [דוד המלך] כהן לעולם'.

מדברים אלו, נוכל להוציא טללי נוחם עבור זמננו שאין לך יום שאין קללתו מרובה משל חברו (סוטה מט.), שכמו שמעבודתו של דוד המלך נתקדש רצפת העזרה עד היום הזה, כך גם הקושי הנלווה לכל דבר רוחני בזמננו, הוא אות גדול על שרוצים לזכותנו באור גדול בגאולה השלמה, ולכן עלינו למסור לב ונפש באופן הנעלה ביותר, ונהיה ראויים לחזות בנועם ה' אז.

העבודה למעשה בימי בין המצרים

והנה אף שעבודה זו שייכת בכל זמן ועידן, מכל מקום בימים אלו – ימי בין המצרים נקל ביותר להתקרב אל ה', כמשלו הידוע של מרן המגיד הגדול זי"ע (עבודת ישראל פרשת מסעי): 'משל, כי כשהשר יושב בביתו, אז אימתו מוטלת אשר לא כל איש ואיש יכול לבוא פנימה, מה שאין בן אם השר עובר בשוקים וברחובות חוץ לפלטרין שלו, אז הוא קרוב לכל קוראיו ויאזין שוועת כל הקוראים

על ערש יצועי, אם אתן שנת לעיני וגו' עד אמצא מקום לה'. [נכתב ג אופנים של] 'אם' [אבוא באוהל ביתי], 'אם' [אעלה על ערש יצועי], 'אם' [אתן שנת לעיני]. אפילו כשנמצאים בבית על הערש וישנים, צריך להביא הכל רק לידי מציאת מקום לה', 'ואשיבה רגלי אל עדותיך" (תהלים קיט טט).

בטל רצונך מפני רצונו

פינחס בן יאיר (ע"ז כ:): 'ענוה גדולה
מכולם [מכל המידות שנמנו שם],
שנאמר (ישעיה סא א-ג) 'יען משח ה'
אתי לבשר ענוים וכו', לשום לאבלי
ציון לתת להם פאר תחת אפר' -
בעגלא ובזמן קריב אמן.

קהל חסידי קאסוב

עיה"ק ירושלים תובב"א

בס"ד

הננו בזה להודיע לכל הקהל הקודש
שעריכת שלחן הטהור וסעודה שלישית
בצל כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שבת פר' פנחס

יתקיימו בביהמ"ד וויזניץ

ברחוב אדוניה הכהן

שלחן הטהור ליל שבת: בשעה 11:30

מנחה ושל"ס: בזמן הדלה"ג

ניתן לשמוע מודעות אודות השלוח"ט

שיעורים, דרשות, ומאורעות שונות

בעת שהותו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בארה"ק

בקו "קול קאסוב"

במס' 072-370-1810

לשמוע עדכנות

אודות השיעורים יש להקיש 1 - 2

ולשאר מודעות יש להקיש 2 - 2